

14. Vzgoja otrok v pravem duhu. Prebuditev notranjega življenja.

V preroštvu po Jakobu Lorberju so nam načela vzgoje otrok, kakršno hoče Bog, sporočena kot brezčasna resnica, ki so pogosto nasprotna današnjemu mnogokrat razširjenemu dojemanju. Vredno je truda, da te misli pretehtamo v svojem srcu, da bi potem vsakdo na svoj način in na svojem mestu podpiral spremembo miselnosti.

Povsem od »duha časa« odvisni ljudje, ki oddaljeni od Boga živijo izključno posvečeni stvarjem tega sveta, bodo le stežka razumeli takšne miselne tokove. Dobrine sreče tega sveta iščejo na svoj »pameten« način in bodo tudi svoje otroke skušali vzgajati na svoj način. »Kadar takšni ljudje«, tako je zapisano v »Velikem Janezovem Evangeliju« IV., 217, 4, »potem tudi kot običajno dobijo otroke, te vendar vzgajajo nemogoče drugače kot le na takšen način, na kakršen so njihovi starši dosegli življenjsko srečo, namreč z vsakovrstno posvetno modrostjo: Potem pustijo, da se takšni otroci učijo raznorazne reči - toda vse le za ta svet! Niti najmanj se ne ozirajo na izobrazbo čustvenosti duše, ki naj bi jo na prvem mestu upoštevali, in se tudi ne morejo ozirati, ker tako starši kot tudi učitelji in vzgojitelji, ki se jim iz pohlepa prilizujejo, sami nimajo več nobenega pojma o čustvenosti duše.

Vse sile so usmerjene v najzgodnejše izobraževanje in ostrino razuma. V ta namen otroka kar najbolj razvnamajo z najrazličnejšimi darili in priznanji, ga ob tem z izobraževanjem razuma že v najzgodnejših letih kar najbolj vadijo v egoizmu in pohlepu, oblečen je v fine in okrašene oblekice in se pogosto že pri desetih letih od samega napuha ne pozna več. Gorje ubogemu otroku ali pa tudi nekemu drugemu ubogemu človeku, ki takšnemu deformiranemu otroku ni izkazal zelene časti ali pa ga je celo zasmehoval! Kajti ta si je s takšnim razvajenim otrokom vzredil trajnega sovražnika!

Kje pa še potem pri takem človeku sploh gre misliti na tisto Meni podobno notranjo življenjsko silo?! Kje je vendar človekovo veličastvo nad celotno naravo in nad elementi, iz katerih je konec koncev zgrajeno vse ustvarjeno in tudi mora biti zgrajeno?!

Če pa se pri človeku najprej in predvsem izobražuje čustvenost in šele nato sledi povsem lahko dosegljiva in učinkovita izobrazba razuma, tedaj tako zbudeni razum postane živ eter svetlobnega življenja, ki obliva dušo, tako kot svetlobni eter obliva sonce, iz katerega potem pridejo na dan vsi tisti krasni učinki, ki jih vidite, kako povsod oživljajo to zemljo.

Ob pravi izobrazbi človekove duše je in ostaja duša neko notranje in dejavno, tisto, kar vi imenujete razum, pa je izhajajoč učinek notranje dejavnosti duše. Zunanja luč razuma duši razsvetljuje vse še tako kritične zunanje razmere, volja duše pa potem preide v to zunanjo luč in čudežno učinkuje na vse oplajanje in uspevanje. Zato ker je človekov red tako zastavljen po Mojem redu, sta volja in zaupanje prav tako nekaj iz Mene (Gospoda), ali iz Moje vsemogočne volje izhajajoči, čemur se prav gotovo morajo pokoravati vse stvaritve. Kar potem hoče tako urejen človek, se mora zgoditi v

širši okolici, ker zunanjo življenjsko človekovo sfero pravzaprav preveva Moj Duh, ki so Mu mogoče vse stvari.«

V celotnem preroškem delu po Jakobu Lorberju se daje prednost izobrazbi srca in čustvenosti pred čisto razumsko izobrazbo. Tudi danes uvidevni ljudje spoznavajo, da prava srčna izobrazba stoji nad čisto razumsko izobrazbo. Prezgodnja, v osnovi neotroška razumska izobrazba izhajajoča iz golega ratia [razuma: SSKJ], pri otroku zavira razvoj k polni osebnosti v njegovi uravnoteženosti med silami čustvenosti in razuma; prihaja do zatiranja ustvarjalnih sil fantazije in presahnitve sposobnosti ljubiti, ki človeka povzdigne nad njegov goli jaz. Izhajajoč iz materialistično-mehanistične zožitve resničnosti danes doživljamo pogubno pretirano poudarjanje spolnosti, ki se enači z ljubeznijo in je vendarle med drugim ena sama komponenta nagona. Umetno poudarjanje spolnosti ob eno stranskem razumskem izobraževanju povzročata duhovno slepoto. Sigmund Freud, ki mu dandanes mnogi sledijo kakor preroku, je nekoč zaznamoval sledeče besede: »*Odsotnost občutka sramu je zagotovo znamenje slaboumnosti.*«

Seveda naj podpiramo tudi razumsko izobrazbo, vendar pa se mora ohraniti pravo ravnotežje med vsemi silami čustvenosti in razuma. Razum naj nadzoruje čustvenost in obratno. Toda dandanes se enostransko zanemarja človekov naravni čut, s čimer je moteno zdravo duševno ravnovesje človeka. To dojetanje, da naj se v človeku prebudi višji duševni jaz, je po Lorberjevem preroštvu deležno velike podpore. Vzgoja otrok naj ne obtiči v materialnem, mladega človeka naj odpre proti njegovi duhovni komponenti, k polnosti človečnosti. Najboljši je tisti vzgojitelj, ki iz svojega delnega področja išče celoto in zavoljo svoje stroke nikdar ne prezre človekovega izvora in cilja. Jezusova beseda se nikjer ne potrjuje bolj, kot na področju vzgoje otrok in mladine: »Iščite najprej Božje kraljestvo, vse drugo vam bo dodano.«

Cilj modre vzgoje ni v zemeljskih minljivih stvareh uspešen posvetni človek, marveč v Božji ljubezni in ljubezni do bližnjega razvijajoč se dozorel človek, ki, temelječ na zemlji, kot Božji otrok najde (Božje) nebeško kraljestvo in se zave svojega izvora in svojega večnega obstoja. Takšna vzgoja se končno lahko udejanji le iz zaupnega razmerja neke kontinuitete človeških razmerij, kot jo najdemo v srečni družini, v kateri prevladujeta zakonska zvestoba in čistost. Mar niso takšne besede govorjene v takšnem času neživljenjski anahronizem [pojav ali dejstvo, ki ni v skladu s časom ali razmerami, v katerih nastopa: SSKJ]? Vendar pa obstaja razlog za domnevo, da je bil povsem drastičen materializem že prekoračen v njegovem vrhuncu in da se utira pot preobratu v duhovno.

V prvi knjigi duhovnega dnevnika Jakoba Lorberja, v »Nebeških darovih«, se na

strani 50, 2, v Gospodovi besedi glasi: »Pri vzgoji otrok ni potrebno dobro, voljno srce, temveč tudi dobro poučena čustvenost, ki jo vzgajam Jaz. Kajti kdor se Mi še nikdar ni pustil vzgajati in ne ve, kdo in kje sem Jaz ter kako delujem - v katero smer naj takšen vzgojitelj vzgaja otročiče?«

V šesti knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, 124, 4, Jezus poučuje duhovnike in učitelje: »Jaz pa vam vrhu tega pravim, da se trudite tudi za to, da naj se vsi ljudje že od otroštva dalje naučijo pravilno brati, pisati in računati - ne le samo bogati - sicer vam napisane knjige (ki vsebujejo Moj nauk) le malo koristijo. Skušajte pri ljudeh doseči predvsem pravo izobrazbo znanja in iz nje srca, tako si boste v Mojem kraljestvu zagotovili bogato plačilo, s tem, pa boste tudi na zemlji imeli lahko delo z ljudmi; ker se z resnično izobraženimi ljudmi da zlahka pogovarjati in občevati. Toda trudite se, da boste med ljudmi razširili pravo in celostno izobrazbo; kajti polovična izobrazba je pogosto slabša kot nobena.«

V prvi knjigi »Nebeških darov«, str. 332, 8, Gospod poučuje nekega družinskega očeta: »Pazi pri svojih otrocih predvsem na izobrazbo srca! Kajti edino ta šteje pri Meni. Vse ostalo je pri Meni brez vrednosti. Zatorej nauči otroke ponižnosti in zaupanja v Moje Ime, pa boš postal dober delavec Mojega vinograda in boš večno zadovoljen z Mojim plačilom!«

Jezus v četrti knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, 80,4, na poseben način svari pred izgubo sramežljivosti pri otrocih: »Obvarujte otročiče pred prvim padcem in jim ohranite njihovo sramežljivost, pa bodo kot odrasli potem zlahka obvladali svoje meso in zlepa ne bodo padli; vendar enkrat prezrto - in mesa zli duh se ga polasti!«

Ali se tisti, ki danes tako nujno zahtevajo zgodnjo spolno vzgojo otrok v šolah, zavedajo tega? Spoštovanje sramežljivosti je v vzgoji temeljnega pomena. Človek, ki je brez sramu, duhovno oslepi.

Nadalje najdemo pomembna načela za vzgojo kot Gospodove besede v četrti knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, 124,2: »Glavni razlog pogubljenja človeških duš pa v največji meri leži v prazračetni, ponavadi z opičjo ljubeznijo pogojeni vzgoji. Drevesce pustijo rasti, kakor pač raste, z nadvse nezrelim razvajanjem pa še vse mogoče prispevajo k temu, da deblo ja raste čimbolj krivo. Ko pa je deblo enkrat olesenelo, potem ponavadi vsi poskusi, da bi ga zravnali, le malo koristijo ali pa sploh nič več; duša, ki je enkrat krivo zrasla bo le redkokdaj postala popolnoma ravno deblo!

Zato vsi upogibajte svoje otroke v njihovi zlahka vodljivi mladosti in potem bo kaj hitro le še malo kje takšna zelo materialna duša, ki ne bi mogla razumeti duhovno in se ne bo zlahka uklonila za pravo dejanje na poteh resničnega življenjskega reda iz

Boga!...«

»Otrok je vse do sedmega leta še vedno veliko bolj žival kot človek. Kajti, kar je pri otroku človeškega, je ponavadi še pogreznjeno v globok spanec. Ker pa je torej otrok veliko bolj žival kot človek, ima tudi le zelo veliko živalskih in ob njih sila malo resnično človeških potreb.

Ponudimo jim le najnujnejše! Navadimo jih že zgodaj na raznorazno pomanjkanje, pridnih nikdar ne hvalimo preveč, vendar tudi zoper manj sposobne in pridne ne bodimo prestrogi, temveč jih obravnavajmo s pravo ljubeznijo in potrpežljivostjo.

Naj se vadijo v najrazličnejšem dobrem in koristnem, še tako pridnega otroka pa nikoli ne delajmo domišljavega, samoljubnega in samega sebe precenjujočega. Še zlasti, če so kakorkoli lepe postave, takšnih otrok nikdar ne smemo z lepimi in bogatimi oblačili narediti še bolj domišljave in ponosne, kot so takšni otroci radi že po naravi. Pazimo, da ostanejo čisti, toda iz njih nikoli ne delajmo kakšnih hišnih malikov (majhnih hišnih tiranov), tako jih bomo že od rojstva naprej postavili na tisto pot, po kateri bodo v svoji zrelejši mladosti dospeli tja, kamor sedaj vi vsi prihajate šele po Meni.

Devica bo povsem čista in krepostna dosegla stan spoštovanja vredne matere, mladenič pa bo z moško zrelo dušo in bistrim duhom v njej zakoračil v moška leta in bo blagoslov za njegove in za zemljo ter vse njene stvaritve. Če pa preveč popuščate živalskim poželenjem in strastem vaših otrok, boste z njimi na stežaj odprli nova vrata tudi vsem pregreham, skozi katera bodo trumoma pogublajoče pridrle na ta svet; in ko bodo enkrat tukaj, se boste zaman z najrazličnejšim orožjem borili zoper njih in ne boste nič opravili zoper njihovo moč in veliko silo! Zatorej negujte drevesca, da bo njihova rast stremeča k nebesom ravna ter jih najskrbneje očistite vseh zakrnelih izrastkov; kajti ko so drevesa enkrat velika in močna ter so oblikovno polna hudih ukrivljenj, ki so jih na njih povzročili močni vetrovi, tedaj jih tudi z vsemi prisilnimi sredstvi ne 'boste mogli več zravhati!«

Fraza v 4. verzu, daje otrok vse do sedmega leta veliko bolj žival kot človek, bi se marsikomu na prvi pogled lahko zdela ostra. Tukaj je mišljeno, da so otroci v prvih letih svojega življenja še pretežno nagonska bitja in bi jih morali z ustreznim doslednim reagiranjem napeljati k pravilnemu. Zato moramo v zgodnjem otroštvu v prvih letih terjati več poslušnosti, medtem ko kasneje v vsej ljubezni in dobroti nujno prisilo počasi zmanjšujemo, da se razvoj osebnosti odpre za svobodno samoodločbo. Vzgoja ni dejavnost, ki bi jo lahko vzeli ,peresno, iz vsega pa je razvidno, da ravno na začetku pogosto delamo napake, kijih kasneje le stežka popravimo. Nadalje vzgajanje zahteva obilo ustvarjalne fantazije iz ljubezni. Le stežka naredimo neko

shemo, zakaj vsak človek, tako otrok kot mlajši polnoletnik, je drugačen. Vsak vrtnar ve, kako se morajo obrezovati žlahtna drevesa, če naj rodijo dobre sadove. Kdor redi živali, ve, da je na začetku potrebna neka določena dresura, če želimo doseči urejeno sobivanje s človeško okolico. To na višji ravni pri majhnem človeku ni nič drugače. Vzgojanje potrebuje vztrajnost, veliko potrpežljivost ljubezni. Pri zrelejših mladostnikih je na mestu drugačno ravnanje. V Lorberjevem delu »Jezusova mladost«, 168, 13, lahko preberemo besede: »Vsak oče sicer ravna prav, če majhne poredne otroke kaznuje s šibo, odraslim sinovom' (in hčeram) pa naj bo vselej moder in blag učitelj! Le če se doraščajoč otrok upre zoper starše, tedaj naj mu zagrozijo. Če se spreobrne, naj ga pustijo v miru kot dotlej.«

Jezus vzgojitelje svari pred neobvladanostjo in jezo: »Če pa vzgojitelji ravnajo iz besa in peklenške želje po maščevanju, tedaj je ves njihov trud zaman! Namesto da bi duševno bolne ozdravili v resnične ljudi, iz njih vzgojijo hudiča in ni je sile, ki bi v prihodnje nasploh še lahko potešila njihovo maščevalnost.« (Vel. Jan. Ev. J., 79, 4)

V osmi knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, 22, 7, se tako rekoč v nadaljevanju k temu glasi: »Otroci pa naj se obravnavajo in vzgajajo z resnično in resno ljubeznijo. Vsako razvajanje in popuščanje s strani staršev je velika duševna škoda za otroke, za katero so krivi starši. - Modri starši bodo blagoslovljeni tudi z modrimi otroci. - Pri vzgoji otrok pa je tako dolgo potrebna nujnost, dokler dobro postav ne postane prostovoljna in srečna poslušnost.«

V tem smislu naj citiramo tudi Gospodovo besedo iz dela o onstranstvu »Škof Martin«, 1 08, 3: »Modri starši že otroke razumno brzdajo in jih tako naravno in moralno vodijo na pravo pot k lepemu cilju telesno-duševnega razvoja. - Nasprotno pa nespametni starši, ki otrokom izpolnijo vsako željo, kar jim razberejo iz oči, iz njih naredijo opice namesto ljudi; njihovo prekomerno hranjeno meso postane polno čutnosti in njihov duh lenoben in končno povsem otopel za vse visoko, dobro in resnično.«

V prvi knjigi »Nebeških darov«, str. 11, 3, Gospod po Jakobu Lorberju neko mater opominja k pravičnosti do njenih otrok: »Imej polno in enako mero ljubezni do vsakega od svojih otrok, da jim bom Jaz posej tudi lahko podaril enako mero milosti! Sicer pa bodo bolj ljubljene od Mene prejeli manj milosti in manj ljubljene več milosti! - Glej, Jaz sem Oče preganjanih, Tolažnik užaloščenih - toda zelo strog sodnik otrokom, ki ste jih vi preveč ljubili. Kajti vaša prekomerna ljubezen kvari vaše otroke in jih dela nezmožne za sprejem Moje milosti.«

Družinskemu očetu Gospod v isti knjigi (str. 372, 8) svetuje: »Nikar pri svojih hčerah ne zanemari religije in jih vzpodbujaj k molitvi, taisto tudi dečke, pa boš v svoji hiši

kmalu opazil polnost blagoslova. In trdno in jasno razdeli mladini čas, v katerem naj počnejo to ali ono in se učijo, pa jih boš še zgodaj naučil potrebnega reda, ki je osnova vse ljubezni in vse modrosti.«

V »Velikem Janezovem Evangeliju« VIII., 205,5, Gospod nedvoumno graja pretirano strogost: »...Ali vam je všeč, če kjerkoli vidite, da starši svoje otroke vzgajajo tako, da morajo ti v vsem strahospoštovanju kar naprej klečeplaziti pred njimi, svojimi starši namreč?! Kaj bo iz takšnih otrok? Nič drugega kakor strahopetni in na koncu vendarle samoljubni in gospodovalni klečeplazci, od katerih si noben sočlovek nikdar ne more obetati čisto nič dobrega.«

Iz izbranih Gospodovih besed Lorberjevih prerokb, med kateri mi bi jih bilo vredno omeniti še bistveno več, lahko razberemo, da ima čustveno izobraževanje v negi ljubezni do Boga in do bližnjega prednost pred vsemi vzgojnimi nasveti. S tem ni rečeno, da si tudi razumsko izobraževanje in izobraževanje znanja ne zaslužita upravičene pomembnosti. Vendar pa eno učinkuje v večnost, drugo pa je le časovno in minljivo.

Premagovanje nizkotnih nagonov in sebičnih nagnjenj je ena izmed glavnih nalog vzgajanja mladostnikov. Vendar pa je njihov pozitiven del usmeritev otroške čudi [skupek človekovih lastnosti, iz katerih izhaja njegove ravnanje; narava: SSKJ] k Bogu in razvoj ter negovanje ponižnosti in ljubezni do Boga. Kajti iz Njega, Stvarnika in izvora vse biti, prejemamo vse sile življenja in blagoslovljenega uspevanja. Tako moramo z izobraževanjem čudi tudi pričeti že v najnežnejšem otroštvu. V peti knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, 246, 9, Jezus poučuje Svoje učence: »Če želite ljudi izobraževati po Mojem smislu in nauku, tedaj morate začeti že pri otrocih; resnično vam Jaz pravim: Pouk v zibelki je vreden več, kakor vse visoke šole sveta! Kdor pa hoče iz otrok vzgojiti ljudi, ta jih mora ljubiti in mora biti z njimi prav potrpežljiv. Takšen otrok je po naravi bolj ubog kot sto beračev; ker je siromašen v duhu, siromašen v fizičnih močeh in reven v posesti.« ... »Kdor sprejme takšnega otroka v Mojem imenu, ta sprejme Mene, in ko Me je tako sprejel v vsej ljubezni, je sprejel tudi Očeta v nebesih, in v njegovi hiši ne bo manjkalo blagoslova. Saj takšni otroci so pravi in resnični Božji blagoslov v hiši, v kateri so in v kateri jih negujejo, hranijo in tudi izobrazijo v prave ljudi, in vseeno je, kakšnega spola je, ali je to deček ali je to deklica, v svoji mladosti so enaki nebeškimi angelom.«

V četrti knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, 220, 12, beremo besedo: »Zgodaj naučite otročiče ljubiti Očeta v nebesih! Pokažite jim, kako dober in ljubezniv je On, kako je On vse, kar je, kar najbolj dobro, lepo in modro ustvaril v dobrobit ljudi in kako nadvse je On naklonjen še zlasti majhnim otrokom, ki Njega nadvse ljubijo. Ob vsaki

priložnosti jih opozorite na to, da vse, kar se dogaja, odredi ali ustvarja nebeški Oče! Tako boste srca malčkov obrnili k Meni, in Moja ljubezen se bo pričela bohotiti v njih. Vaš majhen trud pa vam bo kmalu obrodil najbolj zlate plodove.«

V osmi knjigi »Velikega Janezovega Evangelija«, 219, 12, je opisano, kako Jezus trumo esejskih otrok gojencev uči pravih pojmov o Bogu, Stvarniku sveta in Očetu v Jezusu, nagovarjajoč preprost razum in čustvenost otroških duš. (eseji - včasih ob esenih - židovska, meniški podobna skupnost - iz Kumrana/Jericho, omenjajo tudi skupino esejev ali Nazorejcev. Ti so denimo odklanjali žrtvovanje živali in meseno hrano. Ne gre jih zamenjati z eseni, pa tudi ne z Nazarenci, prebivalci Nazareta. Očitno so poučevali podobno oz. delno isto kot Jezus, a so bolj gojili svoje skupinske svojskosti, namesto da bi prepoznavali »znamenja časa« in se priključili možu iz Nazareta; op. prev.). Ta scena je tako značilna, da nam lahko služi kot inspiracija [domišljija, ki jo vzbuja pojav ali stvar, navdih: SSKJ]; zato naj za konec tega poglavja natančno citiramo: »Nato sem Jaz otročiče blagoslovil in jih objemal in ljubkoval in sem hotel oditi; toda ti, ki so Me pričeli ljubiti in Mi zaupati, so Me obkročili in prosili, da naj Jaz vendarle še kratek čas ostanem pri njih. In rekel sem: 'Da, tem prosilcem ne morem ničesar odkloniti, in se bom zato še pol ure zadržal pri njih.'

Ko so otročiči od Mene to slišali, so postali presrečni, in nek deček Me je prav zaupljivo vprašal rekoč: 'O, Ti ljubi in nadvse dobri, veliki Gospod! Prej si nam nekaj povedal o predobrem Duhovnem Očetu v nebesih, da naj Ga spoznamo in se Ga naučimo ljubiti nad vse. Da, to bomo prav gotovo storili, ko Ga bomo enkrat prepoznali! Toda kako Ga bomo prepoznali, kdo nam Ga bo pokazal? Mar Ga Ti tako prav dobro poznaš? Če Ga poznaš, nam Ga opiši, in takoj Ga bomo pričeli nadvse ljubiti, čeprav Njega Samega še ne poznamo!'

Rekel sem Jaz: 'O, Moji ljubi otročiči, ta stvar je sedaj seveda še nekoliko težka, ker o Njem še nimate nikakršnih predhodnih pojmov; a vendarle vam jih bom Jaz poskušal nekaj dati, in zato Mi sedaj zelo pozorno prisluhnite!

Oče v nebesih je naj čistejši, najpopolnejši in večni, praživ Duh, ki nikdar ni imel začetka in tudi nikdar ne bo imel konca. On je že od vekomaj s Svojo vsemogočnostjo iz Sebe ustvarjal nebesa in to zemljo in vse, kar je na njej. Če želi kakšen človek na tej zemlji kaj ustvariti, mora za to imeti material in najrazličnejše orodje; nebeški Oče pa, kadar On nekaj ustvarja, ne potrebuje niti neke že obstoječe materije niti kakšnega orodja, da bi z njim iz surove materije karkoli naredil - Njegova vsemogočna volja je Njegovo orodje.

On je torej ustvaril tudi ljudi, da bi Ga prepoznali in ljubili nad vse, zato da bodo od Njega prejeli večno življenje. Da pa bi ljudje vedeli, kako naj živijo drug z drugim, jim

je nebeški Oče po nekaterih prerokih razodel Svojo voljo. Kdor živi in deluje po njej, ta bo prejel večno življenje.

Zatorej bodite vi, Moji ljubi otročiči, le nadvse pobožni, pa boste takšno največjo srečo uživali že na tej zemlji!

Otročiči so obljubili, da bodo naredili vse to, kar sem jim Jaz svetoval, če bi le lahko enkrat samkrat slišali in videli Očeta v nebesih, in so Me vprašali, ali sem Jaz že velikokrat slišal in videl nebeškega Očeta, in kakšen je.

Zelo prijazno sem rekel: 'Moji ljubi otročiči! Jaz zmeraj slišim in vidim Očeta, in On je prav takšen kot Jaz, in tudi Njegov glas zveni tako kot Moj; kdor potemtakem vidi in sliši Mene, ta vidi in sliši tudi Očeta v nebesih. Zato si Me le dobro oglejte, in potem boste lahko rekli, da ste videli in slišali nebeškega Očeta!'

Tukaj so Me otroci trdno pogledali in so po kratkem času rekli: 'Če je Oče v nebesih takšen kot Ti, potem mora biti On zelo dober, in že sedaj Ga ljubimo nad vse!'

Dr. Rainer Uhlmann

Tako mi je govoril Gospod